

παλαιόντων, καὶ ὅλως ἐλεύθερον διαιτητῇ πάσης μεταξὺ τῶν κυβερνώντων καὶ τοῦ λαοῦ διχογνωμίας.

Ἀλλὰ τῆς μεγάλης ταύτης ἐντολῆς τοῦ συνταγματικοῦ βασιλέως ἡ σωτήριος ἐκπλήρωσις ἐξαργάται ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐμπιστοσύνης ἣν ὁ βασιλεὺς ἐμπνέει εἰς τὸ ἔθνος· αὕτη δὲ ἡ ἐμπιστοσύνη εἶνε προῖον τῆς ὁμολογημένης πίστεως τοῦ βασιλέως πρὸς τὸ πολίτευμα καὶ τῆς ἐπίσης ὁμολογημένης ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς τὸν τόπον. Τούτων ὑπαρχόντων, ἐκλείπει πᾶς κίνδυνος παρεξηγήσεως τῶν βασιλικῶν πράξεων, ἡ θέσις τοῦ βασιλέως ἀνέρχεται εἰς τὴν προσήκουσαν περιωπὴν καὶ τελεῖται φυσικῶς καὶ ἀναποδράστως τὸ μέγα κυβερνᾶσθαι πληροῦν γεγονόσ, τοῦ νὰ ἐπικρατῇ ἀδιαλείπτως καὶ νὰ διευθύνῃ διηνεκῶς τῆς πολιτείας τὰ πράγματα ἡ θέλησις τοῦ ἔθνους, ἐνσεσαρκωμένη τῷ βασιλεῖ καὶ δι' αὐτοῦ νομίμως καὶ εἰρηνικῶς δρῶσα. Οὕτω καὶ μόνον δύναται νὰ ὑπάρξῃ συνέχεια ἀδιάκοπος ἐν τε τῇ ἐσωτερικῇ καὶ τῇ ἁχωρίστῳ ταύτῃ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ τοῦ ἔθνους, νὰ ὑπάρξῃ δηλαδὴ ἀληθὴς ἐθνικὴ πολιτικὴ, ἥς ἀνεὺ ὁ τόπος καταδικάζεται νὰ βλέπῃ παρερχόμενα καὶ καταλύοντα ἀντὶ νὰ οἰκοδομῶσι τὰ πολυποικίλα ἰδιοτελῆ πολιτικὰ πειράματα, εἰς ἃ ὀφείλομεν τὴν ἐνεστῶσαν ἐλευσίαν ἡμῶν κατὰπτωσιν. Οὕτω δὲ μόνον καὶ προλαμβάνονται αἱ κρίσεις καὶ αἱ ἀνατροπαί, αἵτινες εἶνε θλιβερά μὲν ἀλλ' ἀναπόφευκτος συνέπεια τῆς διασαλεύσεως τῆς βάσεως, ἐφ' ἧς, ὡς εἵπομεν ἐν ἀρχῇ, τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα ἐρείδεται, ἥτοι τῆς διαρκoῦς ἐπεκτάσεως τῆς κυριαρχικῆς τοῦ λαοῦ θελήσεως ἐν τῇ κυβερνήσει τῆς χώρας.

Ταῦτα τὰ δέον γίνεσθαι. Περὶ δὲ τῶν γενομένων παρ' ἡμῖν, τῶν γινομένων σήμερον καὶ τῶν δυνατῶν καὶ τῶν ἀναγκαίων γενέσθαι αὔριον, ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ.

Καμτσάκι.

μένον ἐν τῷ ὕδατι. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ πατήσῃ, καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἡναγκασμένος νὰ διατηρήσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Ἰωάννας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, τοῦ ἦτο δύσκολον ἂν ὄχι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ποταμοῦ. Καὶ πρῶγματι μόνον τὴν δεξιὰν χεῖρα ἔχων ἐλευθέραν, δι' ἧς ἐκράτει τὸν κλάδον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ ἂν ἄφινε τὸν κλάδον, τότε τὸ ρεῦμα, ὅπερ ὀλονὲν ἰσχυρότερον καθίστατο, θὰ συμπαρέσυρεν ἐκ νέου. Ὅσον δὲ διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν νεάνίδα, οὐδὲ κἂν τὸ ἐσκέφθῃ, μυριάκις προτιμῶν νὰ συναποθάνῃ μαζύ της, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐκείναι ἔζη ἀκόμη.

— Θάρρος, θάρρος! τοῦ ἐκραξαν αἶφνης.

Χαροποιᾶν κραυγὴν ἐξέβαλεν ὁ ἀγριάνθρωπος βλέπων ἐρχομένους δύο ἀνθρώπους παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

— Εἶνε γυνή! εἶνε νεάνις! ἐπεφώνησεν ὁ ταξειδιώτης.

Γρήγορα, γρήγορα, Λανδρὺ, ἅς τοὺς σώσωμεν τοὺς δυστυχεῖς. Βλέπεις, κρατεῖ αὐτὸν τὸν κλάδον, σύρε τον λοιπὸν σιγὰ σιγὰ καὶ πρόσεξε μὴ σπάσῃ, πρόσεχε καλὰ... Ἀκόμη ὀλίγον, Λανδρὺ.

Καὶ ὁ ταξειδιώτης, γονυπετὴς ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, εἶχε τεταμένους πρὸς τὰ ἐμπρὸς τοὺς βραχίονας ἐτοίμους ν' ἀρπάσωσι τὴν νεάνίδα.

— Ἐσώθησαν! ἀνέκραξε, μπράβο, Λανδρὺ, γενναῖε μου Λανδρὺ!

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἐκ Τριπόλεως.

Ἄ! μὰ αὐτὸς ὁ κ. Ζέγγελης ἐκδικεῖται κατὰ τῆς δυστυχoῦς ἐπαρχίας του τὴν γελοῖαν θέσιν, ἣν κατέκτησεν ὑπὲρ ἐαυτοῦ ἐν τῇ Βουλῇ. Εἰς τὴν Βουλὴν ἂν ἔπαιξε πρόσωπον φελλάχου τοῦ πρωθυπουργοῦ του, ἐν Τριπόλει, ἐξασκεῖ κυριαρχίαν Σουλτάνου. Ἀνοίγει καὶ κλείει τὰ δημόσια γραφεῖα εἰς τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτὰ κατὰ βούλησιν, μεταθέτει, παύει, ἄρχει τῆς χωροφυλακῆς, τοῦ στρατοῦ, ἀκόμη καὶ τοῦ νεωστὶ ἀφικθέντος εἰς Τρίπολιν ἵππικοῦ, ξυλοκοπεῖ, ὑβρίζει, ἀκόμη καὶ ἀνθρώπον μπορεῖ νὰ φονεύσῃ διὰ τῶν ὀργάνων του. «Καὶ ὁ ἔσχατος τῶν πολιτικῶν φίλων του—γράφει ὁ ἀνταποκριτὴς μας—μπορεῖ νὰ μᾶς κρεμάσῃ ὅλους.

Ἐσχάτως ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ ὑποψηφίου δημάρχου τοῦ κ. Ζέγγελι εἰς ἀγαθώτατος, ὠραιότατος καὶ ρωμαλέος νέος, ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ, προσβληθεὶς ὑπὸ εἰκοσι φίλων τοῦ κ. Ζέγγελι, βοηθούτων καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων καὶ τῶν χωροφυλάκων, οἵτινες ἐσπευσαν μὲν νὰ ἀφοπλίσουν τὸ θύμα, ἄφιναν δὲ τοὺς δολοφόνους κρυμμένους ὀπισθέν των νὰ πυροβολήσουν ἀνωθεν τῶν ὤμων των.

Αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν παρέχει ὁ κ. Τρικούπης εἰς τοὺς φίλους του βουλευτάς, διὰ νὰ παρέχωσι καὶ αὐτοὶ τὴν ἄλλην ἐλευθερίαν νὰ νομοθετῇ κατὰ τὸ γούστό του καὶ νὰ μένῃ πρωθυπουργός.

Ἐκράτει ἤδη ἐδραίως τὴν Ἰωάνναν ἀπὸ τῶν ὤμων, ἀνεὺ δὲ πολλοῦ κόπου τὴν ἐσυρεν ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ τὴν ἐπλάγισεν ἐπὶ κλίνης ἐκ ξηρῶν καλάμων. Ἐν τῷ μεταξὺ, χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Λανδρὺ, ὅστις τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὁ Λυκογιάννης ἐξῆλθε τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐτινάχθη ὡς κύων· ὁ ταξειδιώτης ἔρριψε βλέμμα ἐκπλήξεως ἐπὶ τοῦ ρωμαλέου τούτου, οὗ ἡ ἐκτάκτως μακρὰ παρ' ἀνθρώπῳ κόμη καὶ οἱ τριχωτοὶ πόδες καὶ βραχίονες ἠδύνατο νὰ κινήσουν τὴν περιέργειαν καὶ τοῦ μᾶλλον ἀδιαφόρου. Ὁ Λανδρὺ παρετήρει τὸν Λυκογιάννην ἐν ἐκστάσει ἀπεικονιζομένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἐν τούτοις ὁ ἀγνώστος ἐσπευσε νὰ περιθάλλῃ τὴν νεάνίδα.

— Πέθανε; Ζῇ; Τὰς δύο ταύτας ἐρωτῆταις ἀγωνιωδῶς ἀπνύθουνεν καθ' ἑαυτόν.

Μετά τινος στιγμᾶς ἀνέκραξε:

— Ζῇ!

Ἡ Ἰωάννα ἐκινεῖτο, ἡ Ἰωάννα ἀνέπνεεν. Ὁ Λυκογιάννης τὴν εἶδεν, ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὑπὸ χαρᾶς. Ἐν τοῖς δακρύοις τοῦ τοσοῦτον ἄλλοκότου τὴν ὄψιν ἀνθρώπου ὑπῆρχε τι τὸ μεγαλοπρεπές, ἅμα δὲ καὶ συγκινητικόν. Ὁ ξένος καὶ ὁ ὑπηρέτης του συνεκινήθησαν βαθέως. Πρὸ πάντων ὅμως ἡ Ἰωάννα ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τοῦ ταξειδιώτου, ὅστις προσβληθεὶς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ

Ναυπλίου

Δὲν διεμαρτυρήθη ὁ λαὸς ἐν Ναυπλίῳ κατὰ τῶν φόρων τοῦ κ. Τρικούπη καὶ Σας, οὔτε συλλαλητήρια ἐγένοντο, ἀλλὰ διεμαρτυρήσαν αἱ ἀμέσως διαφερόμενοι ἀμπελοι, καεῖσαι ὑπὸ τοῦ πάγου.

Καὶ ἐν μοναδικόν! Τηλεγράφημα, σταλὲν ἐκ Ναυπλίας δι' Ἀθήνας, ἐφθασεν εἰς τὸν προορισμόν του **μετὰ ἑνα ὄλον μῆνα !!**

ΔΙΚΗ ΣΚΟΥΖΕ

Δίκην χρονολογούμενη ἀπὸ τοῦ 1878 καὶ κινδυνεύουσα, ἂν ἐπρεπε νὰ ἀκούσωμεν τοὺς συνηγόρους τῶν κατηγορουμένων, ν' ἀναβληθῇ καὶ χθὲς ἀκόμη. Τετάρτην φορὰν χθὲς ἐρχεται ἡ δίκη εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ τῶν κυρίων συνηγόνων τοῦ κατηγορουμένου ἡ διάθεσις εἶνε νὰ διαφύγῃ καὶ χθὲς τοὺς ὄνυχας τῆς δικαιοσύνης καὶ παραδοθῇ εἰς ἄλλους ὄνυχας, στρατιωτικούς. Διὰ τὴν αἰ ἀναβολὰ καὶ αἱ βραδύτητες καὶ τὰ ἔτη καὶ αἱ ὑπερφυαί; Εἰς τὰ ποινικὰ τοῦλάχιστον οἱ Ἕλληνες εἰμεθα ταχεῖς, ἀλλ' ἡ ταχύτης εἶνε φαίνεται εἰς ἀντίθετον λόγον πρὸς τὸ βάρος τοῦ βαλαντίου καὶ τὴν κοινωνικὴν δύναμιν τοῦ κατηγορουμένου. Ἄν ἦσαν Βλάχοι οἱ κατηγορούμενοι, ἂν ἦσαν τραμποῦκοι, ἂν ἦσαν ἀθηναῖκά παλληκάρια, μὴ καὶ δύο θὰ ἐστέλλοντο εἰς τὸν Μεδρεσὲν ἢ τοῦ Κόκλα. Καὶ ὅμως ἡ δίκη αὕτη ἐτώθη ἀπὸ μίαν

τρίχα. . . ἂν ἦνε θρίξ, τὸ θηρίον τῆς ἐλληνικῆς δικαιοσύνης, ὁ ἀρειοπαγίτης Γλαράκης. Ἄνευ αὐτοῦ οἱ κατηγορούμενοι θὰ ἠθωοῦντο. Ὑπῆρξαν εἰσαγγελεῖς, δηλαδὴ τὰ ὄργανα τῆς κατηγορίας, ἀθωωτικοί. Μεταξὺ αὐτῶν βεβαίως ἀνεγνώρισάτε ὅλον φῶς καὶ ὅλον μύτην τὸν κύριον Μπένσιν. Εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐπίσης δύναμιν τοῦ κατηγορουμένου χρεωστεῖται καὶ ἡ ἀντὶ βιασμοῦ παραπομπὴ ἐπὶ ἐκουσίᾳ ἀπαγωγῇ. Λέγομεν ταῦτα, διότι καὶ πινακίδες καὶ εἰσαγγελίαι βρίθουσιν ἀπὸ δίκας ἐπὶ βιασμῷ, χαρακτηριζόμενας ἀμέσως καὶ αὐθαιρέτως ἐν μιᾷ στιγμῇ, δίχως πολὺ λεμονί, ὡς τοιαύτας, ἂν καὶ ἐνίοτε ὑπῆρχε πλήρης ἡδονικωτάτη συγκυρία βιαστοῦ καὶ βιαζομένου. Ἡμεῖς δὲν βεβαιούμεν ὅτι ἡ προκειμένη περίπτωσις ἦτο βιασμός, καταγγέλλομεν μόνον τὴν δικαιοσύνην μας ὡς οὖσαν ἀνοικτίρμονα πρὸς τοὺς μικροὺς καὶ πλήρη σπλάγχων πρὸς τοὺς μεγάλους.

* *

Περὶ τὸν νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι τὸ Δικαστήριον ἐβρίθε κόσμον πολὺν διαφόρων τάξεων, ἰδίως ὅμως πανεπιστημιακῆς νεολαίας. Ἡ δίκη κατέστη περίφημος. Ὅχι μόνον διότι τὰ πρόσωπα τῶν κατηγορουμένων ἴστανται κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν καθεστηκυῖαν ἱεραρχικὴν τάξιν μεταξὺ τῶν πρώτων, ἀλλ' ἦτο δίκη εἰς ἣν ἡ κοινωνία συσσωματοῦται μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς μέρους, ἐνδιαφέρεται ὡς νὰ ἐπαθεν αὕτη, πνέει ἐκδίκητιν ὡς νὰ ἠτιμάσθῃ αὕτη, καὶ παρακολουθεῖ μετ' ἀγωνίας τὴν δίκην ὡς νὰ ἦτο ἡ κοινωνία ἡ μήτηρ τῆς παθούσης κόρης. Εἶναι τοῦτο δίκαιον; Αὐστηρῶς εἶναι ἀδίκον, ἀδικιώτατον. Ἡ προκατάληψις εἶνε ὀλεθρία· δὲν εἶνε ἀρετὴ ἀνθρώπων εἶνε ἀρετὴ θηρίων. Κατηγορῶν καὶ κατηγορούμενος πρέπει νὰ ἐκλαμβάνωνται δύο θύματα· καὶ μετ' ἴσης εὐσπλαγχνίας ν' ἀφορᾷ ὁ δικάζων κόσμος καὶ τὴν ἀπολογία τοῦ ἐνὸς καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ πῶς νὰ φυ-

τῆς θαυμασίας καλλονῆς τῆς, παρῆγεν αὐτῇ μείζον ἐνδιαφέρον, ἤρξατο νὰ τὴν ἐξετάζῃ μετὰ προσοχῆς δυναμένη ἐν ἄλλῃ τινὶ στιγμῇ νὰ φανῇ δυσάρεστος καὶ ἀνάρμοστος. Καὶ ὀντως ἡ σταθερότης, μεθ' ἧς προσέβλεπε τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος δὲν ἦτο τι φυσικόν. Αἶφνης ἐφρικίασεν, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἠγεώγησαν ὑπερμέτρως καὶ ἐπιφώνησις ἐξέφυγε τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους του· ἀλλ' ἐξηκολούθει ἔτι παρτιτρῶν τὴν νεάνίδα μετὰ προσοχῆς καταβιβρωσκούσης, λεπτομερῶς ἐξετάζων τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς.

— "ὦ! μὰ τί ὁμοιότης! ἐψιθύρισεν. Αὕτη, βεβαίως αὕτη εἶνε. . . Ἀλλὰ τὸ κοράσιον τοῦτο ἦτο μόλις δέκα ἐπτὰ ἔως δέκα ὀκτὼ ἔτων! Ναί, ἀλλ' ἐὰν καλῶς ἐπληροφορήθην ἐν Λονδίῳ, ἀκριβῶς δέκα ἐπτὰ ἔτη εἶνε ἀφ' οὗτο ὁ Κάρολος Σεδρὺ καὶ ἡ Ζελίμα ἔγιναν ἄρᾶντοι. Δέκα ἐπτὰ ἔτη, δέκα ἐπτὰ ἔτη. . . καὶ ἡ Ζελίμα ἦτο ἔγκυος. Θεέ μου, Θεέ μου! ἐὰν ἦτο. . . Καὶ διατί ὅχι; Αὕτη ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης. . . Ἡ θεία Πρόνοια, θεία πρόνοια! θὰ εὐδοκήσῃ ἐπὶ τέλους νὰ κάμῃς καὶ τι καὶ δι' ἐμέ!

Διὰ μιᾶς καὶ μόνης κινήσεως ἠγέρθη ὄρθιος καὶ ἐπιθείς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Λυκογιάννη.

— Παιδί μου τῷ εἶπεν, ἀποκρίσθου με ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ κορίτσι; Ποῦ κατοικεῖ; Ἐσὺ τὴν ἐσωσε; ἐρρίφθη λοιπὸν εἰς τὸν ποταμόν, ἀλλὰ διατί; Μίλησε, φίλε μου, μίλησε.

Ὁ Λυκογιάννης προσέβλεψεν ἀτενῶς τὸν ἐπερωτῶντα αὐτόν, ἔσεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας:

— Κύριε, κατ' ἀρχάς, καὶ Ἰωάννα, Ἰωάννα, δεικνύων τὴν νεάνίδα.

Ὁ ταξειδιώτης εἰς μύτην ἐξηκολούθησε νὰ τὸν ἐρωτᾷ, ἀλλ' ὁ Λυκογιάννης, ὅστις οὐδὲν ἐννέει, οὐδὲν ἀπεκρίνετο ἢ ἀπλῶς σείων τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκβάλλων βραθεῖς στεναγμούς.

— Δὲν με ἐννοεῖ, δὲν εἰξεύρει νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπεν ὁ ταξειδιώτης· δὲν ἀμφέβαλλον ὁ δυστυχὴς εἶνε βλάκας.

— Καὶ ὅμως ἔχει θάρρος, γενναϊότητα, καὶ καρδίαν ἴσα με ἑκατὸν ἀνθρώπους ποὺ τοὺς λένε ξυποῦς, ὑπελαβεν ὁ ὑπὲρ τῆς, ὅστις ἤρξατο νὰ συμπαθῇ τὸν Λυκογιάννην.

— Ἀνδρὺ, ἐπανελάθεν ὁ ἀγνωστος ξηρῶς, δὲν δυνάμεθα ν' ἀφίσωμεν ἐδῶ αὐτὴν τὴν νεάνίδα.

— Σωστὰ, κύριε.

— Πρέπει νὰ τὴν πάρωμε μαζύ.

— Ποῦ, κύριε;

— Ὅπου πηγαίνομεν.

Ὁ ὑπὲρ τῆς παρετήρησε τὸν κύριόν του μετ' ἐκπλήξεως.

— Δὲν εἶνε καλλίτερον, ἐτόλμωσε νὰ παρατηρήσῃ, νὰ τὴν ἐμπιστευθῶμεν εἰς τοὺς χωριτοὺς τοῦ πρωτοχωριοῦ ποῦ θ' ἀπαντήσοῦμε;